

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και ο "Αρχων του Μυστηρίου εξακολούθησε:
-Κι' όταν τον πέταξα αργότερα στην αποβάθρα ντε Ζαβέλ,
ήταν πειά εάν ένα πτώμα απ' τόν τρόπο του!

-Όστε αυτός λοιπόν τοποθέτησε στο ντουλάπι του Κάρλιο,
αυτό το κολλια κι' αυτά τα δυο δαχτυλίδια;

-Μά βέβαια!... Μοί το δωλόγησε ο άθλιος μέσα στο
αυτό κτήριο!... Έπαφελήθηκε απ' την ταραχή του Κάρλιο, ο
όποιος άφησε ανοιχτή την πόρτα του, κατά το διάστημα της
φασαρίας εκείνης, και τρύπωσε μέσα σ' αυτό... Κι' ενώ ή
προσχή όλου του κόσμου ήταν συγκεντρωμένη στο έπάνω
πάτωμα, ο Νταρμπουάν έχωσε γοργά στο συρτάρι του Κάρλιο
τά ένεγοποιητικά αυτά κοσμήματα... "Έπειτα, μ' ένα χαρτί,
τό όποιο είχε βρέξει στο αίμα κάποιου μπουκαλιού-απ'
τά πολλά μπουκάλια με αίμα που είχε ο 'Ανσέλμο-έλειψε
ένα κάθισμα... "Έτσι, τό αίματωμένο αυτό κάθισμα
μέσα στο δωμάτιο του Κάρλιο, τράβηξε βυτερα την
προσχή της 'Αστουνομίας και την ανάγκασε
νών παραπλανηθή στις πρώτες ένεργειές της...

... "Άλλωστε, ο Κάρλιο είχε λογουαρχίσει κάποτε
μέ τον 'Ανσέλμο... "Η Έχθρα αυτή, καθώς και ή
ένοχοποιητικές αυτές ένδειξεις, συντελέσαν ώστε να
συλλληφθή άμέσως ως συνένοχος ο Κάρλιο... Κι'
άν ο Νταουμπουάν δεν κατόρθωνε να βάλη
τά κοσμήματα στο συρτάρι του Κάρλιο, σκόπευε
να τά βάλη με τρόπο μέσα στην τσέπη του... "Έτσι,
τό άποτέλεσμα θα ήταν άκριδες τό ίδιο και
στις δυο περιπτώσεις... Γι' αυτό τό λόγο
λοπόν...

-Πρέπει να άνταμειφθή πλουσιοπάροχα,
ό καλός αυτός άνθρας! διέκοψε ο Σιρυές... "Εγω
ήδη βοηθήσει κάπως τη γυναίκα του και
τά παιδιά του... Κι' έσεις, κυρία μου,
ευαρεστηθήτε να με συγχωρήσετε... Σας
προξέρινα άθελιά μου πολλές
ένοχλήσεις... "Η καμαριέρα της Ροβέρτης,
ή όποια μάς είνε άπόλυτα
άφωσαιομένη, έχει εσθνά
μαλλιά άπαράλλαχτα σαν
τά δικά σας... Τη χρησιμοποίησα
λοιπόν ως πολλές άποστολές,
έμπρητικές με τά σκεδιά μου,
κι' ή 'Αστουνομία όπωπτεύθηκε
έσσε άπατημένη απ' την
ηυιοδιότητά σας μαζύ της!...
Αυτή έστειλε τη συστημαμένη
έπιστολή, στο ταχυδρομικό
παράρτημα της 'Γαλιίας,
κι' αυτή έστειλε τα παιχνιδάκια
στά παιδιά... "Η ίδια,
κρυμμένη πίσω από ένα
απόκνητο έκεφ' στην
όδο Ριμπτέρ, έφοριε
δυνατά ένα μπουκάλι
γάλα στο λιθόστρωτο,
κι' ο κρότος
του σπασιάτος του
άποτράβηξε
τήν προσχή
των άστουνοακόων
απ' την κυρία
έισοδο
του σπιτιού
του Ζακινώλ...
"Η ίδια
κατόρθωσε
ευθύς
άμέσως,
να γλυστρήσει
άπαράρητη
μέσα
στά
ύπαινοιο
και να
σταίημι
τόν γενικά
διακόπη
του
ήλεκτρικού...
"Ενδ'
της
είνε
όποδείξει
ποηγουμένως
τά
κατατόπια
του
σπιτιού,
τά
όποια
είνε
ηλεκτρίσει
ποδ
ήμε-
ται,
εταμειφιόμενος
σε
ύπάλλληλο
δήςεν
της
'Ηλεκτρικής
'Εταιρείας!

-Κύριε, με όπερασιόσατε
Ιπποτική εκεί
στήν όδό ντε Τέρν!..
Χωρίς
έσας,
κι'
έγώ
δέν
έξασ
τί
θα
άπογινούμου!...
Δέν
μπο-
ρώ
λοιπόν
να
νοιάσο
μνησικακία,
για
τί
ένοχλήσεις
πού
μοι
μιλτά
ώρα...
Γιά
ποιό
λόγο
δμως,
ή
κυρία
Ροβέρθη
Σιρυές,
λιποθύμισε
σχεδόν,
μόλις
άντίκρισε
για
πρώτη
φορά
τόν
σύζυγό
μου;

Ο Σιρυές χαμογέλασε.
-Συγχωρήστε
μας,
κυρία,
αυτό
μας!...
"Όταν,
και
για
πρώτη
φορά
έ-
κεί
στά
νοαφέια
της
αποβάθρας
τόν
'Κοισηματοπωλών'
περίμενα
τόν
κυριο
'Ινιέτ
να
με
καλέση,
σκότωνε
έν-
τωμασεύ
τήν
ώρα
μου,
κάνοντα
βόλ-
τες
στόν
διάδοσο...
Συγγρόνος
συ-
ζήτουμε
με
τόν
άστουνομικό
έπιθωρητή
Λεμπρετόν,
ό
όποιος
με
συνάδευε,
και
τόν
όπσο'
έγα
γνωσίσει
τήν
προ-
ηγούμενη
ήμέρα,
δταν
ήσθε
να
με
ει-
δοποίηση
να
παρουσιασθώ
άμέσως
στά
γραφεία
του
τιμήματος
των
'Εγκλη-
ματολογικών
'Αναζητήσεων'.
Κατά
τή
διάσκεψη
αυτής
της
συνουιλίας,
κατά-
λαβα
ότι
αφ'
ένος
σας
όποιαζόντου-
σαν,
κυρία,
κι'
ότι
αφ'
έτέρου,
μήπως
έσεις,
κύριε,
έισαστε
ό Ζάκ
Σιρυές,
ό
όποιος
κατά
τήν
κατάθεσι
του
Ζακινώλ,

νολ,
έχει
άπειλήσει
τόν
'Ανσέλμο.
"Λοιπόν,
ήξερα
ότι
κι'
ό
ένας
κι'
ό
άλλος
είγατε
ένα
άλλοθι
πλήρες...
κι'
ότι
κανένας
άπολύτος
κίνδυνος
δέν
σας
άπειλού-
σε...
Σέ
μία
στιγη
τότε,
κατόρθωσα
να
γλυστρήσω
στό
σα-
λόνι
της
ανάμνησης
και
να
πώ
τήν
Ροβέρθη
να
προποηθή
τήν
ταραγμένη,
άν
σας
συναντούσε...
Κι'
αυτή
έκανε
περίφημα
ότι,
της
ύπέδειξα...
"Έτσι,
ό
καλός
μας
κ
'Ινιέτ
άρχισε
ν'
άναρω-
τείται
πό
έπίμονα
μήπως
ό
'Αρχων
του
Μυστηρίου
ήταν
ά-
πλούστατα,
ό
Σιρυές,
αφού
άλλωστε
ό
'Αρχων
του
Μυστηρίου
μόλις
πρό
τρίων
χρόνων
έχει
κάνει
τήν
έμφανίσι
του
στή
οκη-
νή,
δηλαδή
άμέσως
μετά
τήν
έξαφανίσι
μου...

"Όσο
γι'
αυτό
πού
γίνηκε
χθές
τά
μεσάνυχτα,
σκέφτομαι
ότι
τό
καταλάβατε...

-Ξέρω
ότι
πυροβολήσατε
κατά
του
Ζακινώλ...
Μά
πώς
μέσα
σ'
αυτό
τό
σκοτάδι
μπορέσατε
;...
-Δέν
πυρο-
βόλησα
καθόλου
κατά
τό
Ζακινώλ!...
"Ο
σκοπός
μου
δέν
ήταν
νά
τόν
σκοτώσω...
Θέλησα
άπλωδ
να
τόν
φοβίσω...
'Άστεια
έκδίκηση
στ'
άληθεια,
μά
όπα-
κουσα
τήν
θέλησι
της
Ροβέρτης...
Στό
διαμέρισμα
του
'Ανσέλ-
μου
όπερασηρίστικα
μία
γυναίκα,
πού
ήθελε
να
τήν
κακοποιήση
αυτός
ό
άθλιος!
Στήν
όδο
Ριμπτέρ,
μεγάλωσα
τόν
τρόμο
ένος
παλαιανθρώπου...

-Μά
έπιτέλωσε...
αυτή
ή
σφαρα
στόν
κρόταφο...
πού
ρίχη-
κε
οχέδόν
έξ
έπαφής...
Βρισκόμαστε
σ'
έξη
μέτρων
άπόστασι
τουλάχιστον
απ'
αυτόν...

-Δέν
κουνήθηκα
καθόλου
απ'
τήν
καρέκλα
μου!
βεβαίωσα
ό
Σιρυές.
Δέν
έκανα
άλλο,
παρά
νά
μιλήσω
με
τή
φυσική
μου
φωνή
για
νά
μεγαλώσω
τό
φόβο
του
άθλιου...
'Εξ
άλλου,
μέσ'
στό
σκοτάδι,
πολύ
δύσκολα
προσδιορίζει
κανείς
τούς
θόρυ-
θους...
δέν
ξέρει
άπό
πού
προέρχονται...
"Ο
Ζακινώλ
σκοτώθη-
κε
μόνος
του...
"Ο
Ζακινώλ
αύ
τό
κτόνησε...
Θυμηθήτε...
"Ηταν
μιστροέλλος
πειά
απ'
τό
φόβο
του...
"Η
μοιραία
ώρα
πού
πείριμενε,
θα
σήμαινε...
Κι'
έξασα,
τό
σκοτάδι
άπλώθηκε.
Και
μέσα
σ'
αυτό
τό
σκοτάδι,
πού
δεκαπλασίασε
άσφαλώς
τό
φόβο
του,
έκουσε
έξασα
τήν
φωνή
του,
τήν
άληθινή
μου
πειά
φωνή...
Τού
ήταν
πειά
άδύνατο
να
όποσφρη
αυτό
πού
θεωρούσε
ως
ά-
ναμνησι
του
θανάτου
και,
γάνοντα
έντελώς
τό
μαυλό
του,
αυτοκτόνησε!...
"Ο
φόβος
ήταν
πιό
δυνατός
απ'
τά
άθλια
νεύρα
του!

-Έτσι
οί
δυο
έχθροι
σας
πέθαναν,
χωρίς
έσεις
να
έχετε
πρόθεσι
να
τούς
σκοτώσατε!...
επεε
άργά
ό
'Αρχων
του
Μυστη-
ριου.

-Ναι...
Και
άσφαλώς
θα...
Μιά
κίνησι
τρομαγμένη
του
'Ιλαίρι,
ό
όποιος,
τραθηγμένος
ά-
πό
έναν
άδριστο
θόρυβο,
έχε
πάει
να
κυττάξη
απ'
τό
τζάμι,
έπέβαλε
οιαπή...

-'Αστουνομικό!...
επεε.
Κάτω
στόν
κήπο...
"Ερχονται!...
'Ανεβαίνου!...
Γρήγορα!...
Γρήγορα!...
...
"Έπειτ'
άπό
μερικές
στιγηές,
ή
σκάλα
άντήχησε
άπό
πολ-
λά
και
βαρεία
βήματα...

Χτυπήματα
δυνατά
στήν
πόρτα
άκούστηκαν
και
μία
φωνή
πού
πρόσταζε:

-Έν
δνόματι
του
νόμου,
ανοίχτε!..
"Ηταν
ή
φωνή
του
κ
'Ινιέτ.
"Ο
'Αρχων
του
Μυστηρίου
άνοιξε
τήν
πόρτα:
-Μπά!
Σεις,
κύριε
διαμερισματάρ-
χα;
επεε.
'Ιι
έπιτάε;
-Τών
όνοιαζόμενος
Ζάκ
Σιρυές
ή
άλλοιως
Σιμόν
'Εμπερτ!...

Οί
δυο
μυστικοί
με
τά
πολιτικά,
στούς
όποιους
είνε
άνατεθή
νά
πασο-
κολουθούσιν
τόν
'Αργοντα
του
Μυστη-
ριου
και
τή
Λουκιανή,
είναν
δής
στά
έ-
τελει
της
όδο
Αλαό,
αυτόν
πού
όλος
ό
κόσμος
τόν
θεωρούσε
για
τό
μυθι-
στοινογράφο
Σιμόν
'Εμπερτ.
Είναν
διαταγύ
να
ειδοποιήσουν
τόν
πρωστάμενó
τους
για
όλες
τίς
έπικό-
ψεις
πού
θα
δενόγνουςαν
ό
'Αρχων
του
Μυστηρίου
και
ή
γυναίκα
του,
γι'
αυτό
βιάστηκαν
να
τού
τηλεφωνήσουν
άπό
ένα
καφενείο.

«Ο κ. 'Ινιέτ' εκείνη την ώρα ακριβώς συζητούσε με τον Λεμπρετόν.

—'Ασφαλώς, του έλεγε, ο Ζακινόλ κι' ο Σιριεύς είναι δυο βδελυροί παλιάνθρωποι. 'Η νέες πληροφορίες που μου φέρνεις, μ' ενισχύουν σ' αυτή την πεποίθησή μου. 'Ο Σιριεύς, ο μυστηριώδης Σιριεύς, αξίζει τη συμπάθειά μου, μα ή προσωπικές μας συμπάθειες δεν παίζουν κανένα ρόλο στην περίπτωση αυτή.

—Ναι, άρχηγέ, μα αν ανακαλύψουμε το Σιριεύς και τον παραδώσουμε στη δικαιοσύνη, είναι χαμένος!... Οι ένοχοι δεν θα τον άβωδούν... Ξέκανε δυο ανθρώπους... Δεν ξέρουμε πώς τους ξέκανε, μα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτός σκότασε τον 'Ανσέλμο και το Ζακινόλ... Δεν μπορούμε να πούμε πως είχε άδικο, αν λάβουμε υπ' όψιν τί είχαν κάνει αυτοί οι άθλιοι έναντίον του... Μονάχα... μονάχα... δυο θύματα είναι πολλά για τους ένοχους... 'Αν ήταν ένα, ίσως να γλύτωνε... Μα δυο, θα βρούμε πως είναι πολλά... 'Ισως να γλυτώσει τη γκιλλοτινά... μα θα καταδικαστεί τουλάχιστον σε είκοσι χρόνια καταναγκαστικά έργα!... Νομίζετε πως θα ήταν δίκαιη μιά τέτοια απόφαση;

—Δεν μπορούν να συγχωρήσουν οι δικασταί τέτοιες βιαιοπραγίες μέσα στο Παρίσι.

—Έχετε δίκιο...

—'Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε το τηλέφωνο.

Τηλεφωνούσε, όπως είδαμε, ένας απ' τους άστυνομικούς, στους οποίους είχε ανατεθεί ή παρακολούθησις του 'Αρχοντος του Μυστηρίου. 'Ο Λεμπρετόν πήρε το άκουστικό.

—'Αρχηγέ, είπε σε λίγο, σας ειδοποιούν ότι ο Σιμόν 'Εμπερτ, ο επιφυλλιστογράφος, έφτασε στο άτελιέ του 'Αρχοντος του Μυστηρίου.

«Ο κ. 'Ινιέτ' σκέφτηκε μιά στιγμή κι' έπειτα είπε:

—Λεμπρετόν, πάρε το αυτοκίνητο, που είναι κάτω... Τρέξε στο άτελιέ της όδου Λαλό και άκου απ' την πόρτα τί θα λένε μέσα... 'Ακούγεται πολύ έβκολο... Δεν υπάρχει αντίθάλαμος... Πάρε και το Λαρντι μαζί σου... Θα είναι στο γραφείο του... Έχω την ιδέα πως αυτή ή συνομιλία θα μάς μάθει πολλά πράγματα...

... «'Ετσι ο Λεμπρετόν και ο Λαρντι άκουσαν την άρρήσιμν του Σιριεύς, από τη στιγμή που εκείνος, προδομένος από τον 'Ανσέλμο και το Ζακινόλ, ρίχτηκε στις φυλακές. Ώς τη στιγμή που ξαναγύρισε στο Παρίσι με την εμφάνισι του Σιμόν 'Εμπερτ.

Αυτό το μέρος της τραγικής αποκαλύψεως του Σιριεύς, δεν ανέφερε καθόλου όποτε τον 'Αρχοντα του Μυστηρίου, όποτε τη Λουκιανή, και δεν διέλυε καθόλου τα σκόταδια που τύλιξαν το θάνατο του 'Ανσέλμο και του Ζακινόλ.

Οι δύο άστυνομικοί έμαθαν μόνο ότι ο θήθεν Σιμόν 'Εμπερτ δεν ήταν ίσως από το Σιριεύς... Κι' έμαθαν και τους λόγους του δικαιολογημένου μίσους του έναντίον των δύο κακούργων... Τιποτε περισσότερο...

Τη στιγμή που ο Σιριεύς απέκάλυπτε ότι κανείς στο Παρίσι δεν είχε ναντέψει την πραγματική του προσωπικότητα, ο Λεμπρετόν και ο Λαρντι άκουσαν κάτω απ' τη σκάλα έν' αδιόρατο: «Ψιτ!...»

Κάτω, στο πρώτο σκαλοπάτι, ένας άστυνομικός τους έγνεψε να καθεθούν. Παρ' όλον το ένδιαφέρον της άρρήσεως, κατέθηκαν, περιπατώντας άθόρυβα. Διέσχισαν τον κήπο και συνάντησαν κάτω απ' το θόλο της εισόδου τον κ. 'Ινιέτ, περιστοιχισμένο από τέσσερες άστυνομικούς.

«Ο κ. 'Ινιέτ τους είπε:

—Μερικές στιγμές μετά την αναχώρησί σας, έλαβα από την 'Αμερική ένα ραδιογράφημα. 'Η 'Αστυνομία του 'Αγίου Φραγκίσκου με ειδοποίησ ότι ο Σιμόν 'Εμπερτ πέθανε εκεί κάτω... —Μα ναι, άρχηγέ!... άπάντησε ο Λαρντι. Και ο Ζάκ Σιριεύς πήρε την προσωπικότητά του!... Τό ξέρουμε, άρχηγέ... 'Ακούσαμε πρό όλίγου πως έγιναν δλ' αυτά... Δεν είχε άδικο ο Σιριεύς... Μά την πίστι μου, δχι!...

—Αυτό δεν μάς έμποδίζει να τον συλλάβουμε άμέσως. Τό άτελιέ δεν έχει άλλη έξοδο... —'Οχι, άρχηγέ. Δεν μπορεί κανείς να μπη και να βγη απ' αυτό, παρά μόνο απ' την πόρτα... 'Ο Σιριεύς δεν μπορεί να μάς ξεφύγη... Τόν κρατάμε...

—Τότε, πάμε!...

—'Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο 'Ιλαρ ειδοποιούσε τους άλλους για την παρουσία των άστυνομικών.

«'Επειτ' από μερικές στιγμές, ο θύμιλος των άστυνομικών έμπαινε μέσα στο άτελιέ.

—Είπατε, κύριε διαμερισματοάρχα, πως ζητάτε εδώ τον κ. Σιμόν 'Εμπερτ, ο οποίος δεν εν' άλλος από τον κ. Ζάκ Σιριεύς; ρώτησε ο 'Αρχων του Μυστηρίου. Πράγματι, ο κ. Σιμόν 'Εμπερτ μάς έπεσκέφθη πρό όλίγου, μα δεν είναι παιδί εδώ... 'Εφυγε!...

Πράγματι, το άτελιέ ήταν άδειανό.

Οι άστυνομικοί μετακίνησαν μερικά έπιπλα, πίσω απ' τά όποια θα μπορούσε να κρυφτεί ένας άνθρωπος... Μα κανείς δεν ήταν.

—Στή γαλερία επάνω! φώναξε ο κ. 'Ινιέτ 'Ανέβα, Λεμπρετόν.

«Ο άστυνομικός ανέθηκε τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες, που ώδηγούσαν επάνω στη στενή γαλερία. Και έπειτα από μερικές στιγμές φώναξε:

—'Ούτε στη γαλερία δεν είναι κανείς, άρχηγέ... Μονάχα σκόνη υπάρχει...

Και ξανακατέθηκε, προσπαθώντας να τιναχτεί.

—'Α! Μά αυτό εν' άδύνατον! φώναξε ο κ. 'Ινιέτ, Ο Σιριεύς ήταν εδώ πρό τριών λεπτών... Μιλούσε... 'Ακούγονταν ανάμεσα απ' την πόρτα!...

—'Ο,τι μπορώ να σας πώ, κύριε διαμερισματοάρχα, άπάντησε ο θαυμαστοποιός, είναι ότι πράγματι ο κ. Σιμόν 'Εμπερτ, ή ο κ. Ζάκ Σιριεύς, άφου έπιμένετε να του δινετε αυτό το δνομα, μάς είπε έξαφνα άρεθουάρ κι' έφυγε... Έφυγε βιαστικά...

—'Από την πόρτα;

—Βέβαια, από την πόρτα... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να βγη κανείς απ' αυτό το άτελιέ...

Οι άστυνομικοί ξανάρχισαν τις αναζητήσεις. 'Εξέτασαν το ταβάνι, το πάτωμα και τους τοίχους με φρονιδια.

Μά ο Σιριεύς είχε γίνει άφαντος. 'Ανέθηκαν στη στέγη... Κατέθηκαν κάτω στο γκαράζ... Κανένα άνοιγμα δεν ειπικοννούσε με το άτελιέ.

Τέλος, έπειτ' από μιά ώρα αναζητήσεως, ο κ. 'Ινιέτ είπε άπτόμα στον 'Αρχοντα του Μυστηρίου:

—Μήπως εσείς, κύριε, με κανένα «κόμπο» της τέχνης σας, το όποιο άγνωσ, έξαφανίσσατε τον άνθρωπο που αναζητούμε;

«Ο θαυμαστοποιός ύποκλήθηκε σοφά-ρά και άπάντησε:

—Μου κάνετε μεγάλη τιμή, κύριε! Στο μιούζικ-χάλ έξαφανίσω τους ανθρώπους, χωρίς καμιά φανερή δυσκολία! Φτάνω μάλιστα μέχρι του σημείου να έξαφανίζω και τον ίδιο τον έαυτό μου... Μά έξω απ' τη σκηνή, ή δύναμι μου είναι μηδαμινή... 'Όταν θα πεισθήτε ότι ο κ. Σιμόν 'Εμπερτ, ή άλλος Ζάκ Σιριεύς, δεν είναι εδώ, θα σας ήμουν άπειρώς ύποχρεωμένος, αν είχατε την καλωσύνη ν' άποσυρθήτε, γιατί ή γυναίκα μου, ο βοηθός μου κι' έγώ πρόκειται να κάνουμε πρόβα!...

***

«Όπως δεν έγιναν γνωστές ή λεπτομέρειες του τραγικού τέλους του Ζακινόλ, έτσι το κοινόν δεν έμαθε και το ότι ο Ζάκ Σιριεύς είχε πάρει την ταυτότητα του Σιμόν 'Εμπερτ.

«'Ηξερε μόνο ότι απέδιδαν σ' αυτό το μυστηριώδες άτομο το όνομα του Ζακινόλ και του 'Ανσέλμο, προσώπων που δεν προκαλούσαν καμιά συμπάθεια στην κοινή γνώμη. Κι' αυτό ήταν όλο...

Τό ύπουργικό συμβούλιο σκεφτόταν ότι δεν έπρεπε ο κόσμος να γελάση εις βάρος της 'Αστυνομίας.

«Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας είχε δηλώσει ότι ή 'Αστυνομία, άπασχολημένη με την έρευνασιν την πρωτεύουσα από τους άνευθυνούς που την έξέκλυναν», έπρεπε να διατηρήση όλο το γόητρό της.

«'Ο τύπος δεν θα μπορούσε να αναγράψη ότι αυτός ο ψευτομυθιστοριογράφος, του όποιου ο κ. 'Ινιέτ είχε ζητήσει τη συμβουλή ως ειδικού, δεν ήταν άλλος από τον ένοχο, χωρίς να προκαλέση έναντίον της 'Αστυνομίας το σαρκασμό των αστυρικών φύλλων, των σασωνιέ και, κατά συνέπεια, όλου του κοινού

(Στο προσεχές το τέλος)

